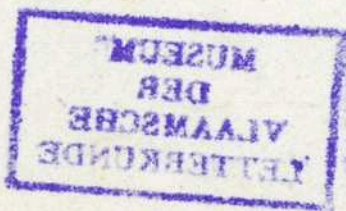

Waarde, beste Dautzenberg.

Ik heb te lange voor u gewogen, zoo als David
eigenlyc zegt; echter is geen schuld te waart daar
vande oorzaak. Die oorzaak hebt gij knap geraden,
als gij er dat schrijven en wijzen van verdukt hielt.
Zie volume Dii. Ik hope de geschiedenis des Ridders
tegen den 1^{en} Februarj aan de Akademie in te zenden.
Wie zullen de rekters zyn? Ik mocht wel lyden, dat
Borremans, Nollet, en (des noodz) David over mijn dood-
of lewensminis zaten: dat wenschte my-velen toe op
1^{en} Silvesterdag, daar gij attyd veel dwortte, ten mijnen
oprichte, voor hebt gedaan. Zie nu toe, wat gij voor my
doen kunt! De Diplomaat is wel de men lohet aan
voord leggen van wo iets; en Dr. — stuar in de but:
by de Akademie sints hij in de laatste beordaling
eener memorie over de Zustertulen van (= nedersuttik)
alleen voor de nietbekroning heeft gestemd.
Wat er van zij, ik vrage recht, en niets dan
recht?

Doch laten wij dat eenige boekenmaken voor 't oogje
blijke rusten. Aan de jaren komen een einde, en aan
veel levens, zoo Salomon reeds getuigde, is geen einde.

De Doorkomst (ook die te Gent by van Doorslaere
ontkomend) geve u het gewoegen des harten, en beware
u nog lange voor vrouw en kinderen, en ook wret voor
ons: God late u nog niet zoo spoedig los. Gy zijt er
wordig, en wij zien u gerua.

Woelet mijne gelukkige handtiede u in de naam
in 1858 (out! Daar komst dit cijfergetal voor de eerste
maal uit mijner pen) welkom, driemaal welkom huten.

Gods ruijste zegen! in een handdruck van wege
mijnen mijner vrouwe aan dy in de dijne.

Lotus tuus ex aspe
R. van Duyse.

